

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 20S/124/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5015200590
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Čanádyová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5015200590.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členov senátu JUDr. Jany Martinčekovej a Mgr. Nory Tomkovej, v právnej veci žalobcu: Peter Petrovič, MA, BEd (Hons), nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. X, F., v zastúpení JUDr. Sabínou Hodoňovou, advokátkou so sídlom F. Z.. XX, I., proti žalovanému: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 35483-2/2015-BA z 15.05.2015, takto jednomyseľne

rozhodol:

Rozhodnutie žalovaného č. 35483-2/2015-BA z 15.05.2015 **zrušuje** podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) a e) O.s.p. a vec **vraacia** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **povinný** zaplatiť žalobcovi na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Sabíny Hodoňovej, advokátky so sídlom v I., trovy konania vo výške 296,44 Eur z titulu trov právneho zastúpenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobou doručenu na Krajský súd v Žiline dňa 05.06.2015 sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 35483-2/2015-BA z 15.05.2015 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“, „rozhodnutie žalovaného“, „napadnuté rozhodnutie“, „rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Sociálnej poisťovne, pobočka Martin (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. 2134/2015-MT-DvN zo dňa 08.04.2015 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“, „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu“), ktorým správny orgán rozhodol, že žalobca podľa čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“ alebo „nariadenie č. 883/2004“) nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na § 104 ods. 1 a 7 Zákona o sociálnom poistení, ako aj na čl. 61 ods. 1 a ods. 2, čl. 65 ods. 5 písm. a) Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 a čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania základného nariadenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“ alebo „nariadenie č. 987/2009“) a konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie 12.12.2014. Dňa 25.03.2015 si uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti. V období posledných troch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, teda od 12.12.2011 do 11.12.2014 žalobca nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. Poukázal na § 104 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení a konštatoval, že na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti sa vyžaduje doba poistenia v nezamestnanosti najmenej 730 dní. Z vykonaného dokazovania mal žalovaný preukázané, že žalobca v posudzovanom období pracoval na území iného členského štátu Európskej únie - vo Veľkej Británii, preto na preukázanie dôb poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých v rámci členského štátu Európskej únie je potrebné príslušnej

pobočke Sociálnej poisťovne predložiť formulár osvedčujúci obdobia, počas ktorých bola uvedená dotknutá osoba poistená v nezamestnanosti na území členského štátu Európskej únie, potvrdený príslušný zahraničnou inštitúciou. Z formulára U1 zo dňa 18.02.2015 mal preukázané, že žalobca v posudzovanom období, teda od 12.12.2011 do 11.12.2014 bol poistený v nezamestnanosti na území Veľkej Británie, a to od 12.12.2011 do 31.08.2014. Žalobca v posudzovanom období preukázal dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území členského štátu, preto bolo potrebné posúdiť, či je možné takúto dobu zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, v súlade s čl. 61 základného nariadenia. Konštatoval, že žalobca bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol doby poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy a preto sa správne orgány zaoberali aplikáciou čl. 61 ods. 1 základného nariadenia za účelom preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska žalobcu na území SR, počas jeho posledného výkonu zamestnania na území členského štátu EÚ.

Pri rozhodovaní vychádzal z údajov a skutočností známych z rozhodovacieho procesu a údajov osvedčených žalobcom v žiadosti o dávku v nezamestnanosti, vo vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia bydliska zo dňa 25.03.2015, ako aj z informácií, ktoré boli získané vylúčením žalobcu dňa 27.03.2015. Poukázal na rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12.06.2009 o rozsahu pôsobnosti čl. 65 ods. 2 Nariadenia č. 883/2004 a konštatoval, že celková dĺžka pobytu, stabilita zamestnania na území Veľkej Británie, prednostná orientácia na britský pracovný trh a stabilné bývanie v tejto krajine boli vyhodnotených správnych orgánmi ako silnejšie ako ostatné skutočnosti, ktoré žalobca uviedol ako väzby k Slovensku. Žalovaný mal preukázané, že počas dlhodobého výkonu zamestnania vo Veľkej Británii sa žalobca v tomto čase dlhodobo zdržiaval, býval, trávil pracovný i mimopracovný čas, platil zákonné odvody a dane na území Veľkej Británie, pričom ukončenie pracovného pomeru dohodou má podľa britskej legislatívy za následok, že nárok na dávku v nezamestnanosti nevznikne, ako vyplýva z bodu 6.2 formulára U1, potvrdeného príslušnou britskou inštitúciou 18.02.2015. Žalobcovi by teda vo Veľkej Británii - štáte posledného zamestnania, nárok na dávku v nezamestnanosti nevznikol a tento fakt nemožno zvrátiť ani tým, že sa žalobca domáha vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, hoci aj takom, kde si zachoval isté väzby. V zmysle koordinačných nariadení pojem „bydlisko“ je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržiava, kde je jej centrum záujmov, kde trávi čas v mimopracovnom čase, dôležité je aj posúdenie rodinnej situácie a rodinnej väzby dotknutej osoby a povaha vykonávanej zárobkovej činnosti vo vzťahu k jej trvalosti, stabilite a dĺžke trvania. Pojem „trvalý pobyt“ nie je možné stotožňovať s pojmom „bydlisko“ a v zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia „bydlisko“ je miesto, kde osoba zvyčajne býva. Na základe všetkých dostupných informácií si žalobca vytvoril počas posledného zamestnania centrum záujmov vo Veľkej Británii. Vzhľadom na vyhodnotenie všetkých dostupných informácií, nie je možné považovať bydlisko žalobcu počas jeho posledného zamestnania za zachované na území SR. Žalobca nebol bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie poistený v nezamestnanosti, v zmysle slovenských právnych predpisov, nie je možné dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Veľkej Británie zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia. Takúto dobu je možné zohľadniť len podľa čl. 65 základného nariadenia, t.j. v prípade zachovania pevných väzieb v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území iného členského štátu nemôže Sociálna poisťovňa zhodnotiť automaticky na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, ale je povinná vyhodnotiť všetky relevantné skutočnosti, preukázané v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Pri uplatnení nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania sa neskúma, aké väzby má žiadateľ v tejto krajine, ale doby poistenia dosiahnuté podľa legislatívy sa zohľadnia automaticky, čo však nezabezpečuje automaticky vznik nároku na dávku v nezamestnanosti, ako je tomu aj v prípade žalobcu.

Proti tomuto rozhodnutiu podal riadne a včas žalobu žalobca. Žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Uviedol, že s názorom žalovaného, že nemá nárok na dávku v nezamestnanosti, predovšetkým z dôvodu, že jeho bydlisko nie je na území SR, ale vo Veľkej Británii, nesúhlasí. Od júla 2004 do 31.08.2014 žalobca pracoval na území Veľkej Británie. Vzhľadom na to, že pracoval na území iného členského štátu EÚ, je nevyhnutné v jeho prípade postupovať v zmysle ustanovení Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004. Preto pokiaľ žalovaný vyhodnotil, že bydlisko žalobcu nie je na území SR a zdôvodnenie oprel o znenie čl. 11 ods. 1 Nariadenia č. 987/2009, ktoré je označené ako „spôsob určenia bydliska“, keď Nariadenie č. 987/2009

je pre žalovaného záväzný, jeho výklad si žalovaný osvojil v rozpore s jeho úplným znením, v záujme odôvodnenia negatívneho rozhodnutia pre žalobcu, čo je v rozpore so všeobecne záväzným predpisom. Žalovaný uvedený článok modifikoval slovami „v zmysle nariadenia sa centrum záujmov určuje na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať...“ Tvrdil, že žalovaný opomenul časť čl. 11 Nariadenia č. 987/2009, keď bydlisko žalobcu v zmysle čl. 11 Nariadenia č. 987/2009 určil sám, t.j. v rozpore s uvedeným nariadením. Žalobca nebol oprávnený sám určovať centrum záujmov žalobcu, zámer tohto určenia bol povinný komunikovať s príslušnou inštitúciou vo Veľkej Británii, takto však nepostupoval, s inštitúciami vo Veľkej Británii nekomunikoval, čím porušil vykonávacie, ale aj základné nariadenie. Tvrdil, že bez komunikácie s Veľkou Britániou neprichádza do úvahy aplikácia čl. 11 Nariadenia č. 987/2009, keď toto nariadenie nepripúšťa, aby členský štát sám aplikoval čl. 11 ods. 1., z ktorého vyplýva, že iba v prípade, ak nedôjde medzi inštitúciami viacerých členských štátov k dohode (ak dohoda medzi štátmi nebola možná), iba vtedy Nariadenie č. 987/2009 pripúšťa, že bydlisko osoby určí ten štát, v ktorom táto osoba žiada o dávku. Žalovaný je oprávnený sám určiť bydlisko osoby iba v prípade, ak nedôjde k dohode s príslušnou inštitúciou iného dotknutého štátu a to iba za využitia kritéria „úmyslu“ osoby, najmä jej dôvodu, ktorý ju viedol k presťahovaniu. Žalovaný v prípade žalobcu nikdy nekontaktoval inštitúciu vo Veľkej Británii a sám aplikoval čl. 11 ods. 1 Nariadenia č. 987/2009. Tvrdil, že nemá žiadne väzby s Veľkou Britániou, jedinou rodinu mal a má na území SR (rodičov a sestru s rodinou s tromi maloletými deťmi). Na územie SR cestoval minimálne 2-krát ročne, inokedy za ním cestovali jeho rodičia. V F. si v r. 2005 zakúpil byt, na ktorý si zobral hypotéku v OTP Banka Slovensko, ktorú splatil v r. 2009. Tento byt sa nikdy nesnažil predáť, ani na začiatku svojho pobytu vo Veľkej Británii, ani následne nemal úmysel v tejto krajine zotrvať natrvalo. Trvanie väzieb k SR, rodina, priatelia, nehnuteľnosť, ako aj presvedčenie o tom, že nechce vo Veľkej Británii zotrvať, boli najdôležitejšími dôvodmi, ktoré ho viedli k presťahovaniu sa na územie SR. Žalovaný rozhodol sám, že žalobca nemá nárok na podporu v nezamestnanosti, čím vytvoril sito, cez ktoré žalobca prepadol a dostal sa do situácie, že 10 rokov riadne pracoval, bol riadne poistený v nezamestnanosti a nemá žiaden nárok na podporu v nezamestnanosti. Uvedený záver nebol účelom Nariadení č. 883/2004 a č. 987/2009 a je v hrubom rozpore so zásadou voľného pohybu osôb v rámci Spoločenstva. Poukázal na rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu SR v konaniach 4Sžo/1/2011, 4Sžo/18/2011, 1Sžo/18/2012, ako aj na rozhodovacia činnosť žalovaného v iných obdobných veciach, napr. rozhodnutie žalovaného č. 22202-8/2015-BA zo dňa 02.03.2015, č. 42412-2/2014-BA z 31.07.2014 a konanie, ktoré bolo dôvodom zrušenia tohto rozhodnutia - protest prokurátora Krajskej prokuratúry v Bratislave č. Kd 795/14/1100-10 zo dňa 08.01.2015, keď žalovaný svoje pôvodné rozhodnutie zrušil s odôvodnením, že dospel k záveru, že podanému protestu vyhovie a doplní dokazovanie, keď prokurátor uviedol, že stabilný charakter zamestnania a dĺžka pobytu vo Veľkej Británii, sa bez ďalšieho skúmania, nemôžu javiť ako najvýznamnejší faktor pri hodnotení miesta bydliska. Žalovaný tak v dvoch skutkovo podobných veciach rozhodol zásadne iným spôsobom, čo nemožno považovať za predvídateľné tak, ako to vyžadujú zásady správneho konania všeobecne a pojem „právny štát.“ K tvrdeniu, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti vo Veľkej Británii, pretože ukončil pracovný pomer dohodou, čo údajne vyplýva z britskej legislatívy, sa podľa žalobcu nemožno vyjadriť, pretože ustanovenie, z ktorého uvedené možno vyvodiť, žalovaný v rozhodnutí nešpecifikuje. V napadnutom rozhodnutí nebol, v súlade s ustanovením § 209 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, žalobca riadne poučený, keď súčasťou poučenia o odvolaní alebo opravnom prostriedku nebol údaj, či je rozhodnutie konečné, či sa proti nemu možno odvolať alebo podať opravný prostriedok. V zmysle uvedeného mal odporca povinnosť poučiť navrhovateľa o tom, že rozhodnutie je konečné, ale je preskúmateľné súdom, a to v dvojmesačnej lehote od nadobudnutia právoplatnosti, pričom príslušným na toto preskúmanie je Krajský súd v Žiline. Z uvedených dôvodov považoval rozhodnutie žalovaného za nezákonné z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 16.07.2015 zotrval na skutkovom a právnom posúdení veci, žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na právne predpisy, ktoré určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaný mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. Žalovanému nie je zrejmý dôvod, od ktorého mal žalovaný odhliadnuť od faktu, že v štáte posledného zamestnania žalobcovi nárok na dávku v nezamestnanosti nevznikol, čo podľa žalovaného preukázateľne vyplýva z údajov uvedených v bode 6.2 formulára U1 zo dňa 18.02.2015. Uvedený postup by nezodpovedal požiadavke vyplývajúcej priamo zo základného

nariadenia, teda požiadavky rovnomerného a spravodlivého rozdelenia finančných nákladov medzi inštitúciami prijímajúcimi poistné a následne medzi inštitúciami vyplácajúcimi dávky. V prípade, že nezamestnaný nevyužije možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania, požiada o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte. Tento členský štát skúma, či je dobu poistenia v nezamestnanosti, dosiahnutú v zahraničí možné zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len podľa čl. 65 základného nariadenia, a to v prípade zachovania väzieb v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného na nariadenom pojednávaní dňa 03.11.2015, pričom po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že bolo potrebné napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť z dôvodov § 250j ods. 2 písm. c), d) a e) O.s.p., a to z nasledovných dôvodov:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či dostatočne zistil skutkový stav veci, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Úlohou správneho súdnictva je preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v rozsahu a z dôvodov vymedzených v žalobe (resp. opravnom prostriedku). To znamená, že krajský súd ako správny súd nevyhľadáva dôvody žaloby a je viazaný rozsahom žalobných bodov, ktoré vymedzil žalobca v podanej žalobe v lehote na podanie žaloby (§ 250b ods. 1 O.s.p.).

V preskúmaných rozhodnutiach rozhodovali správne orgány o žiadosti žalobcu na priznanie dávky v nezamestnanosti. V konaní nebolo sporným, že podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. podmienky pre priznanie dávky v nezamestnanosti žalobca podľa slovenskej legislatívy nespĺnil. Pre posúdenie nároku bolo v zmysle platných právnych predpisov potrebné skúmať bydlisko žalobcu v posudzovanom období, teda v období, keď bol poistený v nezamestnanosti na území Veľkej Británie od 12.12.2011 do 31.08.2014. Z obsahu správneho spisu vyplýva, že podkladmi pre rozhodovanie správnych orgánov boli nasledovné skutočnosti:

Správny orgán vychádzal zo zistenia, že žalobca viac ako 16 rokov, s prestávkou cca 10 mesiacov v rokoch 2003-2004, kedy cestoval po svete, sa zdržiaval na území Veľkej Británie. Počas tohto obdobia vo Veľkej Británii mal 6 zamestnaní, súčasne od r. 2006 do r. 2013 popri zamestnaní študoval na vysokej škole, odbor pedagogika. Z tohto dôvodu boli pracovné pomery uzatvárané na dobu neurčitú a preto vyhodnotil túto situáciu žalovaný v spojení s prvostupňovým rozhodnutím za stabilnú, zabezpečujúcu žalobcovi plnohodnotné podmienky na bývanie a vykonávanie pracovnej činnosti na tomto území. Ďalej žalovaný vychádzal zo skutočností, že žalobca je slobodný, bezdetný, na Slovensku má rodičov, ktorých navštevoval 2-3-krát do roka. Čo sa týka bytovej situácie, vlastní od roku 2005 byt, ktorý nadobudol kúpnu zmluvou, ktorý počas pobytu v zahraničí prenajímal a na území Veľkej Británie býval v podnájme a bol prihlásený aj na prechodný pobyt. Žalobca si na území Veľkej Británie plnil daňové povinnosti, z čoho je podľa žalovaného zrejmé, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania, t.j. Veľká Británie. Žalovaný mal preukázané, že počas dlhodobého výkonu zamestnania vo Veľkej Británii

žalobca sa dlhodobo na tomto území zdržiaval, býval, trávil pracovný i mimopracovný čas, platil zákonné odvody a dane, teda centrum záujmov žalobcu počas posledného zamestnania bolo práve na území Veľkej Británie. Navyiac, keď ukončenie pracovného pomeru dohodou s posledným zamestnávateľom má podľa britskej legislatívy podľa žalovaného za následok, že nárok na dávku v nezamestnanosti zamestnancovi vo Veľkej Británii nevznikne.

Podľa čl. 61 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia, príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje.

Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

2. S výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

Podľa čl. 65 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia

1. Osoba, ktorá je čiastočne alebo prerušovane nezamestnaná a ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát, má byť k dispozícii svojmu zamestnávateľovi alebo službám zamestnanosti v príslušnom členskom štáte. Takáto osoba poberá dávky v súlade s právnymi predpismi príslušného členského štátu, ako keby mala bydlisko v tomto členskom štáte. Tieto dávky poskytuje inštitúcia príslušného členského štátu. 2. Úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Nezamestnaná osoba iná ako cezhraničný pracovník, ktorá sa nevráti do členského štátu svojho bydliska, sa dá k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte, ktorého právne predpisy sa naposledy na ňu vzťahovali.

3. Nezamestnaná osoba uvedená v prvej vete odseku 2 sa zaeviduje ako osoba hľadajúca prácu u príslušných služieb zamestnanosti členského štátu jej bydliska, podlieha systémovému kontrolnému postupu a dodržiava podmienky ustanovené právnymi predpismi tohto štátu. Ak sa rozhodne, že sa zaeviduje ako osoba hľadajúca prácu tiež v členskom štáte, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, musí spĺňať povinnosti uplatniteľné v tomto štáte.

4. Vykonávanie druhej vety odseku 2 a druhej vety odseku 3 ako aj dojednaní o výmene informácií, o spolupráci a vzájomnej pomoci medzi inštitúciami a službami členského štátu bydliska a členského štátu, v ktorom daná osoba vykonávala svoje posledné povolanie, sa ustanovia vo vykonávacom nariadení.

5. a) Nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

b) Ak však pracovník iný ako cezhraničný pracovník, ktorý poberal dávky na náklady príslušnej inštitúcie členského štátu, ktorého právnym predpisom podliehal naposledy, poberá najprv pri jeho návrate do členského štátu bydliska dávky v súlade s článkom 64, pričom sa poberanie dávok v súlade s písm. a)

pozastaví na dobu, počas ktorej poberá dávky podľa právnych predpisov, ktoré sa na neho vzťahovali naposledy.

6. Dávky poskytované inštitúciou miesta bydliska podľa odseku 5 sú naďalej poskytované na jej náklady. S výhradou odseku 7 však príslušná inštitúcia členského štátu, právne predpisy ktorého sa na danú osobu vzťahovali naposledy, nahradí inštitúcii miesta bydliska plnú výšku dávok poskytovaných touto inštitúciou počas prvých troch mesiacov. Výška náhrady počas tejto doby nemôže byť vyššia, ako je splatná výška v prípade nezamestnanosti podľa právnych predpisov príslušného členského štátu. V prípade uvedenom v odseku 5 písm. b) doba, počas ktorej sa dávky poskytujú podľa článku 64, sa odpočíta od doby uvedenej v druhej vete tohto odseku. Dojednania o náhrade sa ustanovia vo vykonávacom nariadení.

7. Doba náhrady uvedená v odseku 6 sa však predĺži na päť mesiacov, ak daná osoba počas predchádzajúcich 24 mesiacov dosiahla doby zamestnania alebo samostatne zárobkovo činného zamestnania aspoň 12 mesiacov v členskom štáte, právne predpisy ktorého sa na ňu vzťahovali naposledy, ak takéto doby by zakladali nárok na dávky v nezamestnanosti.

8. Na účely odsekov 6 a 7 môžu dva alebo viaceré členské štáty alebo ich príslušné orgány určiť iné metódy náhrady, alebo upustiť od všetkých náhrad medzi inštitúciami, ktoré podliehajú pod ich právomoc.

Podľa čl. 11 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 zo 16.09.2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania Nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia

1. Ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b) situáciu dotknutej osoby vrátane:

i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov;

v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;

vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

2. Ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

Podľa § 209 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z., rozhodnutie organizačnej zložky Sociálnej poisťovne sa vydáva písomne, ak tento zákon neustanovuje inak. Rozhodnutie musí byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 209 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z., rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní alebo o opravnom prostriedku. Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v celom rozsahu.

Podľa § 196 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z., dôkazom je všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočného stavu veci, najmä výpovede účastníkov konania a vyjadrenia účastníkov konania a svedkov, odborné posudky, znalecké posudky, správy, listiny, vyjadrenia a potvrdenia iných fyzických osôb a právnických osôb. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo skutočnosti známe z činnosti Sociálnej poisťovne.

Žalobca poukazoval, že žalovaný nepostupoval v súlade s čl. 11 ods. 1 Nariadenia č. 987/2009, keď z obsahu spisu, ani napadnutého rozhodnutia, nebolo preukázané, že by došlo k jednaniu žalovaného s príslušnou inštitúciou na území Veľkej Británie, ktorá by vyjadřila

konkrétne stanovisko k otázke bydliska žalobcu. V konaní nebolo preukázané, že by v súlade s čl. 11 žalovaný postupoval a že by až potom, čo došlo k rozdielu v stanoviskách inštitúcií, teda žalovaného a príslušnej inštitúcie vo Veľkej Británii, o určení bydliska žalobcu, že by tieto inštitúcie, po vzájomnej dohode, určili centrum záujmov dotknutej osoby (žalobcu), a to v zmysle kritérií, ktoré sú uvedené v čl. 11 ods. 1 písm. a), b), i), ii), iii), iv), v), vi). V konaní nebolo preukázané, že k jednaniu žalovaného s príslušnou inštitúciou na území Veľkej Británii, vôbec došlo, ak áno, aký bol výsledok týchto jednaní, či došlo medzi inštitúciami k dohode o určení centra záujmov dotknutej osoby, z hľadiska určenia bydliska a či prípadne došlo k postupu podľa čl. 11 ods. 2 Nariadenia č. 987/2009.

Krajský súd dospel k záveru, že v konaní žalovaného sa vyskytla taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, keď nebolo preukázané, že by žalovaný postupoval v súlade s čl. 11 bod 1, bod 2 Nariadenia č. 987/2009 a dospel k záveru, že sú dôvody na zrušenie rozhodnutia žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p.

Pre posúdenie veci bolo potrebné vykonať dokazovanie k otázke zistenia bydliska žalobcu v súlade s príslušnými ustanoveniami Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 a Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady ES č. 987/2009. Napriek tomu, že od roku 2005 pracoval žalobca vo Veľkej Británii a bol aj v tomto období na území Veľkej Británii poistený v nezamestnanosti, ak by preukázal existenciu väzieb na SR, teda zachovania pôvodného bydliska, tak nárok žalobcovi na priznanie dávky v nezamestnanosti by vznikol. Preto bolo potrebné, aby správne orgány vykonali dostatočné dokazovanie k zisteniu všetkých okolností v súvislosti s jeho odchodom so SR do Veľkej Británii a pobytom v skúmanom období v zahraničí. Súd chápe fiskálne záujmy žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, ale napriek tomuto je povinný správny orgán individuálne pristupovať ku každej žiadosti žalobcu o priznanie dávok v nezamestnanosti. Podľa preskúmaných rozhodnutí a správneho spisu takýto postup žalovaného nie je evidentný a nemožno konštatovať, že by rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu bolo vydané na základe presného a úplného skutočného stavu veci, ktorý jediný môže byť podkladom pre vydanie správneho rozhodnutia. V rozhodnutí žalovaný na jednej strane konštatuje, že je potrebné pojem bydlisko chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde jej centrum záujmov, kde trávi čas v mimo pracovnom čase a že pre posúdenie bydliska je dôležitá aj rodinná situácia, rodinné väzby dotknutej osoby a povaha vykonávanej zárobkovej činnosti vo vzťahu k trvalosti, stabilite a dĺžke trvania, napriek tomuto všeobecnému konštatovaniu, v dôvodoch rozhodnutia žalovaný bližšie, vo vzťahu k individuálnej situácii žalobcu, tieto atribúty neskúmal a nevyhodnotil. Podľa krajského súdu len stroho a formálne vyhodnotil skutkové okolnosti, ktoré mal k dispozícii z predloženého formulára U1, t.j. dĺžka pobytu žalobcu v zahraničí, periodicita návštev žalobcu na území SR, charakter uzatváraných pracovných pomerov na dobu neurčitú vo Veľkej Británii, keď konštatoval, že žalobca pracoval vo Veľkej Británii od 12.12.2011 do 31.08.2014 a mal stabilné zamestnanie, bez toho, aby skúmal skutočné dôvody odchodu žalobcu do zahraničia, jeho zotrvania vo Veľkej Británii a dôvody práce mimo SR a samotný charakter pobytu v zahraničí, či už z hľadiska pracovného alebo osobného života a tieto skutočnosti vyhodnotil v dôvodoch rozhodnutia.

Podľa názoru krajského súdu, sú dané kritéria pre spôsob určenia bydliska uvedené v čl. 11 Vykonávacieho Nariadenia č. 987/2009, ktorými sa určuje bydlisko nielen v prípade rozdielnych stanovísk inštitúcií, pri určení bydliska osoby, ale podľa krajského súdu sú to kritéria, z ktorých aj v preskúmanej veci mal žalovaný vychádzať.

Krajský súd poukazuje, že jednou zo základných zásad vnútorného trhu EÚ je voľný pohyb osôb. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES zo dňa 29. apríla 2004 o práve občanov únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov upravuje základné zásady vnútorného trhu, teda voľný pohyb osôb a udeľuje každému občanovi únie základné a individuálne právo voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, s výhradou obmedzenia podmienok uvedených v zmluve a opatrením prijatým na tento účel (bod 1 citovanej smernice). S poukazom na ustanovenia tejto smernice bude povinnosťou správnych orgánov v ďalšom dokazovaní sa vysporiadať so skutočnosťou, či žalobca tým, že odišiel za prácou do iného členského štátu a tým si aj uplatňoval právo občana SR na voľný pohyb a zdržiavania sa v rámci územia iného členského štátu, a teda realizoval základnú zásadu vnútorného trhu EÚ, a to voľný pohyb osôb, či posudzovanie otázky bydliska v zmysle argumentov, ktoré vymedzil žalovaný v preskúmanom

rozhodnutí by nebolo v rozpore s uplatňovaním základného práva občana EÚ na slobodný pohyb v rámci EÚ.

Napriek tomu, že s poukazom na § 172 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z., na konanie vo veciach Sociálnej poisťovne sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, čo však neznamená, že by aj pre konanie podľa zák. č. 461/2003 Z.z. neplatili všeobecné pravidlá správneho konania a všeobecné zásady správneho konania, ktoré sú vyjadrené napr. v ust. § 46 a § 47 Správneho poriadku. Aj pre rozhodnutie správneho orgánu vydávané podľa zák. č. 461/2003 Z.z. je potrebné, aby správny orgán v odôvodnení uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval.

Podľa názoru krajského súdu, žalovaný sa vôbec v dôvodoch rozhodnutia nezaoberal otázkou trvalosti prítomnosti žalobcu na území dotknutého štátu. V tomto smere žalovaný nevykonal žiadne dokazovanie. Žalovaný len konštatoval dĺžku pobytu žalobcu na území Veľkej Británie, keď uviedol, že žalobca sa zdržiaval na území Veľkej Británie viac ako 16 rokov, s prestávkou cca 10 mesiacov v roku 2003-2004, kedy cestoval po svete a že pred odchodom bol na Slovensku zamestnaný od 29.11.1997 do 20.01.1998 a vo Veľkej Británii bol zamestnaný v 6 pracovných pomeroch a posledný pracovný pomer bol od 01.09.2011 do 31.08.2014. Žalovaný neskúmal charakter pracovných pomerov žalobcu, ich trvalosť, z hľadiska usadenia sa žalobcu vo Veľkej Británii nielen dočasne, ale aj natrvalo.

Z obsahu preskúmaných rozhodnutí a vykonaného dokazovania nie je zrejmé, že by žalovaný zisťoval a vyhodnocoval konkrétnu situáciu žalobcu v súvislosti s jeho pobytom na území Veľkej Británie, preto nie je možné bez ďalšieho konštatovať, že tým, že uzatváral pracovné pomery na dobu neurčitú a že sa zdržiaval na území Veľkej Británie (viac ako 16 rokov), že tieto skutočnosti preukazujú nielen dlhodobý výkon zamestnania vo Veľkej Británii, ale je preukázaná aj trvalosť a stabilita tohto zamestnaneckého pomeru žalobcu.

Žalovaný, čo sa týka rodinného stavu a rodinných väzieb žalobcu, konštatoval, že žalobca je slobodný, bezdetný, na Slovensku má rodičov, ktorých navštevoval 2-3-krát ročne. Tieto skutočnosti nepovažoval žalovaný za také, ktoré by preukazovali vytvorenie centra záujmov, počas posledného zamestnania na území Veľkej Británie, na Slovensku. Žalobca v podanej žalobe, ako aj v správnom konaní, poukazyval, že cesty na území SR, vykonával z dôvodu návštevy rodičov, tvrdil, že sa stýkal aj s ostatnou rodinou - sestrou a jej deťmi. Žalovaný, vzhľadom na periodicitu návštev na Slovensko, vyhodnotil tieto skutočnosti ako skutočnosti, ktoré nepreukazujú centrum záujmov žalobcu, počas jeho zamestnania v Slovenskej republike.

Krajský súd dáva do pozornosti, že práve slobodnosť a bezdetnosť žalobcu aj počas 16-ročného pobytu na území Veľkej Británie, vlastníctvo bytu na Slovensku od roku 2005, nenasvedčuje tomu, že 37-ročný človek má záujem založiť si rodinu vo Veľkej Británii.

Žalobca v žalobe tvrdil, že svoju bytovú situáciu riešil na území SR. V roku 2005 si kúpil byt, ktorý počas zamestnania vo Veľkej Británii určitý čas splácal, od roku 2004 sa možno 3-4-krát vo Veľkej Británii sťahoval, vždy býval v podnájme, vo viacizbových bytoch, ktoré obýval s inými cudzími ľuďmi. Žalovaný nevykonal žiadne dokazovanie, ktorým by zisťoval konkrétnu bytovú situáciu žalobcu v posudzovanom období, keď žil vo Veľkej Británii a nepreveril skutočnosti týkajúce sa charakteru bývania žalobcu, počas výkonu zamestnania vo Veľkej Británii. Pokiaľ by bolo preukázané, tvrdenie žalobcu, že počas viac ako 16 rokov býval výlučne v podnájmoch, ktoré obýval spolu s inými cudzími osobami, ostal bezdetný a slobodný, tieto skutočnosti nenasvedčujú tomu, že by z hľadiska rodinnej situácie a rodinných väzieb, prejavil vôľu usadiť sa na území Veľkej Británie. Správny orgán sa nezaoberal skutočnosťami, čo bolo pohnútkou žalobcu pre kúpu bytu na Slovensku v roku 2005, a jeho ponechanie si vo vlastníctve, i napriek tomu, bez ďalšieho, dospel k záveru, že centrum záujmov žalobcu, je mimo územia SR. Žalovaný mal preveriť, či bytová situácia žalobcu vo Veľkej Británii bola stabilná a vykonať potrebné dokazovanie, v súlade ostatnými kritériami čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Pokiaľ by aj vykonané dokazovanie nebolo dostačujúce, bol povinný žalovaný skúmať (s poukazom na čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia) úmysel žalobcu, jeho pohnútky a dôvody, ktorého ho viedli k tomu, aby odišiel pred 16 rokmi do Veľkej Británie, pracoval tam a pohnútky (úmysel), ktoré ho v roku 2005 viedli ku kúpe bytu na Slovensku a k tomu, aby v roku 2014 ukončil pracovný pomer vo Veľkej Británii a vrátil sa na územie SR.

Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, keď v súlade s čl. 11 vykonávacieho nariadenia nevykonal žalovaný potrebné dokazovanie a nezistil všetky skutkové okolnosti veci, preto krajský súd napadnuté rozhodnutie zrušil aj pri aplikácii § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p.

V ďalšom konaní bude potrebné, aby v súlade s čl. 11 ods. 1 a jednotlivými kritériami doplnil žalovaný dokazovanie, a to výsluchom žalobcu, prípadne jeho rodinných príslušníkov alebo ďalších osôb, k preukázaniu, resp. nepreukázaniu tvrdení o neprerušení väzieb so SR, stabilite bydliska na území SR, Veľkej Británie a zamestnania vo Veľkej Británii. Žalobca musí byť tiež súčinný a je povinný označiť dôkazy k svojim tvrdeniam. Správny orgán bude povinný vyhodnotiť, vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu, preukázanie úmyslu a pohnútok žalobcu v súvislosti s odchodom do Veľkej Británie a jeho následným príchodom v roku 2014 na územie SR v prípade, že bude preukázaná relevantnosť postupu žalovaného v súlade s čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia.

Bez podrobného a bezprostredného vypočutia žiadateľa o dávku v nezamestnanosti nie je možné určiť centrum záujmov dotknutej osoby podľa čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Nakoľko závery žalovaného nie sú doložené dostatočne vykonaným dokazovaním, najmä otázka rodinných väzieb, nemohol žalovaný posúdiť, len na základe formalizovaného tlačiva, ktorého samotné vyplnenie len požadovaných údajov, môže byť bez uvedenia súvislostí aj na ujmu samotného žiadateľa. Žalovaný bol povinný posúdiť zachovanie väzieb žalobcu na území SR na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií. V odôvodnení prvostupňového rozhodnutia však takéto posúdenie vôbec nie je uvedené. Prvostupňový správny orgán sa obmedzil len na konštatovanie doby pobytu žalobcu v zahraničí, periodicitu jeho návštev na území SR počas výkonu práce na území Veľkej Británie, konštatuje dĺžku pobytu žalobcu v zahraničí, dobu, počas ktorej študoval popri zamestnaní v zahraničí a periodicitu návštev na Slovensko. Tento nedostatok nebol odstránený ani v druhostupňovom správnom konaní, s odkazom na aplikáciu čl. 65 základného nariadenia. Na základe doterajšieho dokazovania preto nemožno, bez akýchkoľvek pochybností, stotožniť sa s názorom žalovaného, že o mieste bydliska žalobcu, na základe kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, pochybnosti nevznikli a preto nebolo možné aplikovať čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, teda skúmať aj úmysel dotknutej osoby. Krajský súd zdôrazňuje, že súčasťou skúmania „miesta bydliska“ nie je len preukázanie skutočností svedčiacich o nezachovaní bydliska žalobcu v SR, ale aj skúmanie reálnych podmienok existencie bývania v mieste pobytu a výkonu zamestnania. V tomto smere nebol vykonaný žiadny dôkaz. Prítomnosť žalobcu vo Veľkej Británii nemohol žalovaný považovať, bez ďalšieho, za trvalý a stabilný pobyt, bez skúmania, okrem iného, aj otázky reálneho bydliska vo Veľkej Británii. Navyiac bude na žalovanom, aby osvedčil zhodu názorov na bydlisko žalobcu v zmysle čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia s príslušnou inštitúciou Veľkej Británie o určení „centra záujmov“ dotknutej osoby.

Žalobca mal v konaní úspech. Pri aplikácii § 250k ods. 1 O.s.p. mu vzniká právo na náhradu trov konania. Žalobca si v konaní uplatnil trovy konania prostredníctvom právnej zástupkyne podaním zo dňa 23.6.2015, celkom vo výške 296,44 Eur, a to za dva úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby, 2 x 139,83 Eur + 2 x 8,39 Eur režijný paušál.

Aplikujúc vyššie citované zákonné ustanovenie, súd priznal žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 296,44 Eur. Tieto pozostávajú z odmeny za úkony:

- prevzatie a príprava zastúpenia vo výške 139,83 Eur + režijný paušál 8,39 Eur = 148,22 Eur,

- podanie žaloby vo výške 139,83 Eur + režijný paušál 8,39 Eur = 148,22 Eur,

a to v zmysle § 11 ods. 4 veta prvá, § 13a ods. 1 písm. a), c), § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Celkom krajský súd zaviazal žalovaného povinnosťou nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 296,44 Eur.

Tieto je žalovaný povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne žalobcu JUDr. Sabíny Hodoňovej, advokátky so sídlom v I., podľa § 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p., do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15-tich dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd Slovenskej republiky prostredníctvom Krajského súdu v Žiline písomne v dvoch vyhotoveniach.